

I anledning af maleren Jørgen Hahns bortgang

af Jørgen Bjørslev

guitarist, fhv. museumsleder ved Fanø Kunstmuseum

Jørgen Hahn: Modeller (u.å) og Huse på Fanø (1966). Blyant. Tilhører Fanø Kunstmuseum.

I 1979 dannedes den selvejende institution Fanø Kunstsamling med henblik på at holde sammen på den ret betragtelige af Ruth Heinemann indsamlede billedkunst fra den gruppe af malere, der nærmest som en kunstnerkoloni holdt til på Fanø og især i Sønderho op gennem det 20. århundrede.

Jørgen var kommet med i bestyrelsen, og da jeg i 1983 blev formand for kunstsamlingen fulgte så i årene frem et særligt parløb med Jørgen for at skabe opmærksomhed om denne kulturarv, der da befandt sig under et støvet tæppe på loftet i Sognegården.

Man må huske på, at flertallet af fanømalerne var, om ikke ukendte, så i høj grad gået i offentlighedens glemmebog. Vi gik med andre ord i gang med at arrangere temaudstillinger i Sønderho Forsamlingshus og på biblioteket i Nordby: Johan Agersnap, Jacob Nøbbe, Johan Rohde, Heinrich Dohm etc., men også temaer som sejlskibsportrætter og fliser på Fanø.

Der skulle nu fremstilles ophængelige udstillingsplancher og lyssætninger til montering i forsamlingshuset i den lille uges tid, en udstilling varede. Der skulle skrives artikler, produceres udstillingsfoldere og plakater, og medierne skulle adresseres, lige som megen tid gik med at opspore værker af de berørte malere i museer og hos privatpersoner i Danmark såvel som i Slesvig-Holsten.

Missionen lykkedes. Der viste sig hurtigt en massiv interesse, som også afspejledes i en støt voksende medlemsskare af Fanø Kunstsamlings Venner. Og allerede ved den ret stort anlagte Rohde-udstilling i 1985 fik kunstsamlere og industrimatador i Esbjerg, Tage Sørensen så at sige "øje på os", og der indledtes straks et samarbejde om at oprette et egentligt kunstmuseum. Jørgen og jeg samt den øvrige bestyrelse gik i gang med en arbejdsopgave, der klart var større end, hvad man rimeligvis kan forvente af frivilligt arbejdende bestyrelsesmedlemmer. Men engagementet var stort, og der blev hængt i, og selv om det ikke lykkedes at indsamle nok midler til at opføre Hanne Kjærholms museumsprojekt, så kunne vi som bekendt i 1992 åbne Fanø Kunstmuseum i Kromanns fabriksbygning fra 1868, hvor det stadig er situeret, nu også med en tilbygning.

Samarbejdet med Jørgen forstærkede også efter denne spændende periode, idet vi begge var medlemmer af kunstnersammenslutningen "Septemberudstillingen", der havde sit hjemsted på museet op gennem 90'erne og et godt stykke ind i det nye århundrede.

Og Jørgen Hahn var først og fremmest billedkunstner, og en fremragende af slagsen. Gennem 60'erne og 70'erne blev der ganske vist set skævt til hans billeder i kredse, hvor det figurative nærmest var et skældsord. Men blandt kolleger og kritikere med et større kunstnerisk vidsyn har han gennem livet høstet høj anerkendelse, ligesom både kunder og publikum altid har støttet trofast op om hans talrige udstillinger, ikke blot på gallerier men også på kunstmuseer over hele landet.

Jørgen malede oliebilder og akvareller, men hans største mesterskab afspejles nok først og fremmest i hans virtuose tegnekunst, hvor ikke mindst renæssancen var en inspiration for ham. Dermed kan man hævde, at hans kunst fremstår arkaisk. Men samtidig er han dyb og nærværende i sin helt egen ekspressivitet, der peger hen mod en modernisme – postmodernisme, om man vil.

Hans portrætter er ikke blotte afbildninger men sanselige sindbilleder, der lader os ane veje til sindets og sjælens krinkelkroge, til vilkårene ved den menneskelige tilværelse som sådan. Også sanseligheden i tegningerne af f.eks. huse i Sønderho trænger sig på: huse, der går i et med vejr og vind; det er som om man formelig mærker lyset, duften og lyden af havet, fugten og vinden, der bider i kinderne. Altså også her er der tale om et menneskeligt vilkår: hvem er vi, der hvor vi er sat? – ja, godt nok i en lille landsby, men også befindende os i symbiose med en storslået vadehavsnatur, med verdensaltet.